

Arrest

nr. 303 344 van 18 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 4 maart 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LEFEBVRE, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De niet betwiste gegevens van de zaak worden in de nota als volgt weergegeven:

“Verzoekende partij werd op 10.07.2019 in bezit gesteld van een E-kaart als werkzoekende.

Op 02.02.2021 diende verzoekende partij een eerste aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als zoon van dhr. R. R. M., van Nederlandse nationaliteit.

Op 15.07.2021 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

Op 16.11.2021 diende verzoekende partij een tweede aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als zoon van dhr. R. R. M., van Nederlandse nationaliteit.

Op 12.02.2022 werd verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 10.05.2022 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

Op 20.01.2022 diende verzoekende partij een derde aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als zoon van dhr. R. R. M., van Nederlandse nationaliteit.

Op 14.07.2022 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

Verzoeker werd op 02.02.2023 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8.000,00 EUR wegens verhandeling van drugs.

Op 04.03.2024 diende verzoeker voor de vierde maal een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als zoon van dhr. R. R. M., van Nederlandse nationaliteit.

Op 04.03.2024 werd die vierde aanvraag tot gezinshereniging niet inoverweging genomen en kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies.

Dit betreft de thans bestreden beslissing.

Op 04.03.2024 kreeg verzoekende partij een inreisverbod van 8 jaar opgelegd."

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Beringen/Ham/Tessenderlo op 04.03.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: M.J.N.

geboortedatum: (...) 1996

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd op 02.02.2023 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs (verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning). Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gelet op de maatschappelijke impact en ernst ervan, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene kwam – volgens eigen verklaring – in België aan in 2019, dit om een beter leven te hebben en om samen te wonen met zijn vader. Hij diende drie dezelfde verblijfsaanvragen in, die telkens afgesloten werden met een negatieve beslissing. Pas op 02.02.2021 diende hij een eerste aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, in functie van zijn vader. Die werd op 15.07.2021 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), aan hem betekend op 19.07.2021. Op 16.11.2021 diende hij een tweede aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, opnieuw in functie van zijn vader. Die werd op 10.05.2022 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), aan hem betekend op 12.05.2022.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 12.02.2022 onder aanhoudingsbevel geplaatst werd wegens inbreuken op de drugwetgeving, waarna hij op 13.02.2022 opgesloten werd in de gevangenis van Antwerpen. Hij werd vrijgesteld op 15.03.2022.

Op 20.01.2023 diende hij een derde aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, in functie van zijn vader. Op 02.02.2023 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs (verkopen, te koop

aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning) en op 05.05.2023 werd hij voor een tweede maal opgesloten in de gevangenis van Hasselt (vrijgesteld op 09.09.2023). Zijn verblijfsaanvraag werd op 14.07.2023 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), aan hem betekend op 26.07.2023.

In die beslissing wordt gesteld dat betrokkene reeds in het verleden allerhande stukken voorlegde waarmee hij het ten laste zijn van zijn vader van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenste aan te tonen. Echter voldeed hij niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit moest blijken telkens ontoereikend waren, zoals in eerdere weigeringsbeslissingen reeds werd aangehaald, bleek uit het dossier dat betrokkene in België en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging tewerkgesteld was geweest. Om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men echter ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er werd in de bijlage 20 dan ook gesteld dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat dat het geval was.

Betrokkene tekende beroep aan tegen de bijlage 20 dd. 14.07.2023, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verwierp dit beroep op 21.12.2023. Op 04.03.2024 diende hij voor de vierde maal een zelfde aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, in functie van zijn vader. Betrokkene blijft dus halsstarrig dezelfde verblijfsaanvraag indienen, hoewel zijn vorige drie dezelfde aanvragen werden geweigerd en het beroep dat tegen de laatste bijlage 20 dd. 14.07.2023 ingediend werd, definitief verworpen werd door de RVV op 21.12.2023. De aanvraag dd. 04.03.2024 wordt door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet inoverweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RVV n° 287556, dd. 13.04.2023 en arrest RVV n°290 431 dd. 16.06.2023).

Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de Wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van deze wet in. Een aanvraag conform artikel 40bis maakt immers dat hij – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Betrokkene verklaart geen partner of kinderen in België te hebben. De vader van betrokkene verblijft legaal in België alsook een oom en tante en neven en nichten, maar dit geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige familieleden. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn vader of de andere hierboven vermelde familieleden.

Verder kan de bescherming niet worden behouden in het kader van artikel 8 EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden, zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. Uit artikel 8§2 EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven van een persoon mogelijk is, wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is dus niet absoluut. Gezien het strafrechtelijk verleden van betrokkene worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn vader. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij tot zijn 23 jaar heeft gewoond. Hij verklaart in zijn hoorrecht dat zijn moeder, twee broers en een zus in Suriname wonen. Zijn familie kan hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie.

In zijn hoorrecht verklaart hij dat hij hier naar school gegaan is en een diploma als koeltechniker behaald heeft bij Syntra. De kennis en ervaring die hij heeft opgedaan, kan hij ook benutten in zijn land van herkomst. Voor wat zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen betreft, toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn vader door middel van moderne communicatiemiddelen. Die laatste kan hem gaan bezoeken in Suriname of in elk ander land waartoe zij beiden toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2019 in België te verblijven. Uit een inreisstempel in zijn paspoort blijkt dat hij de Schengenzone binnengekomen is op 25.12.2018 via Amsterdam Schiphol, dit met een visum type C geldig 30 dagen van 18.12.2018 tot 01.02.2019. Betrokkene diende pas op 02.02.2021 een verblijfsaanvraag in, buiten de door de wet voorziene termijn.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Op 02.02.2021 diende betrokkene een eerste aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, in functie van zijn vader. Die werd op 15.07.2021 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), aan hem betekend op 19.07.2021.

Op 16.11.2021 diende hij een tweede aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, opnieuw in functie van zijn vader. Die werd op 10.05.2022 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), aan hem betekend op 12.05.2022.

Op 20.01.2023 diende hij een derde aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, in functie van zijn vader. Die werd op 14.07.2023 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), aan hem betekend op 26.07.2023. Hij tekende beroep aan, maar de RVV verwierp dit beroep op 21.12.2023.

Op 04.03.2024 diende hij een vierde aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, in functie van zijn vader. Die werd op 04.03.2024 niet in overweging genomen door middel van deze beslissing (bijlage 13septies).

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene werd op 02.02.2023 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs (verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning). Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gelet op de maatschappelijke impact en ernst ervan, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2019 in België te verblijven. Uit een inreisstempel in zijn paspoort blijkt dat hij de Schengenzone binnengekomen is op 25.12.2018 via Amsterdam Schiphol, dit met een visum type C geldig 30 dagen van 18.12.2018 tot 01.02.2019. Betrokkene diende pas op 02.02.2021 een verblijfsaanvraag in, buiten de door de wet voorziene termijn.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Op 02.02.2021 diende betrokkene een eerste aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, in functie van zijn vader. Die werd op 15.07.2021 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), aan hem betekend op 19.07.2021.

Op 16.11.2021 diende hij een tweede aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, opnieuw in functie van zijn vader. Die werd op 10.05.2022 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), aan hem betekend op 12.05.2022.

Op 20.01.2023 diende hij een derde aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, in functie van zijn vader. Die werd op 14.07.2023 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), aan hem betekend op 26.07.2023. Hij tekende beroep aan, maar de RVV verwierp dit beroep op 21.12.2023.

Op 04.03.2024 diende hij een vierde aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, in functie van zijn vader. Die werd op 04.03.2024 niet in overweging genomen door middel van deze beslissing (bijlage 13septies).

Betrokkene werd op 02.02.2023 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs (verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning). Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gelet op de maatschappelijke impact en ernst ervan, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar Suriname omdat zijn vader reeds in België woont en hem aan het helpen is met zijn verblijfspapieren. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel, van artikel 1/3 en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 7 juncto artikel 2 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt dat zij op 4 maart 2024 een aanvraag tot gezinshereniging had ingediend, dat zij in het bezit was gesteld van een bijlage 19ter, en dat een beslissing tot niet-ontvankelijkheid enkel onder een bijlage 19quinquies zou kunnen genomen worden. Verzoekende partij stelt tevens dat zij door de afgifte van de bijlage 19ter gerechtigd was om op het grondgebied te verblijven.

De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Die bepalingen luiden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° ° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De Raad benadrukt dat verzoeker het motief met betrekking tot de openbare orde niet betwist. Voormeld motief kan op zich de bestreden beslissing schragen. De kritiek van verzoeker op een niet-determinerend gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing, met name dat hij geen valse of misleidende informatie heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (zie ook: RvS 28 februari 2006, nr. 155.690; RvS 6 maart 2003, nr. 116.712; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.882; RvS 17 april 1998, nr. 73.094).

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet handelt en rechtsmisbruik pleegt. De verwerende partij oordeelt dat het doel van de vierde aanvraag tot gezinshereniging van de verzoekende partij niet het bekomen van een verblijfsrecht is, want zij weet dat zij niet onder de voorwaarden valt. Het doel is louter om een attest van een immatriculatie te verkrijgen, zijnde een tijdelijk en precair verblijfsrecht, in afwachting van een beslissing. Het is niet onjuist noch kennelijk onredelijk om te oordelen dat er in dit geval sprake is van rechtsmisbruik. Er kon dus vastgesteld worden, ook na de afgifte van een bijlage 19ter, dat verzoeker zich niet kon beroepen op artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet en er kon beslist worden om de vierde aanvraag gezinshereniging van verzoeker niet in overweging te nemen. Dat de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag gezinshereniging niet

gegoten is in de vorm van een bijlage 20 of in de vorm van een bijlage 19quinquies, wat dus niet meer is dan de vormgeving, kan niet tot gevolg hebben dat de inhoud van die beslissing onjuist of onwettig zou zijn.

In het arrest nr. 299 244 van 21 december 2023 werd omtrent de derde aanvraag tot gezinshereniging reeds als volgt geoordeeld:

“Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, moet hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon en dit van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. (...) Verzoeker betwist op zich niet dat hij tewerkgesteld is geweest. Dit komt tevens overeen met de stukken van het administratief dossier, waarin zich een afschrift van de Dolsis-databank bevindt. Daaruit blijkt dat verzoeker in de periode van 23 april 2021 tot 12 juli 2021 regelmatig tewerkgesteld was op interim basis. Het één en ander stemt ook overeen met het gegeven dat aan verzoeker een verblijfskaart werd afgegeven in de hoedanigheid van werkzoekende. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk of onwettig dat verweerder in het kader van een aanvraag van een descendent van een Nederlandse onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoonde dat deze niet ten laste is van de referentiepersoon.”

De verwerende partij motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze:

“Betrokkene kwam – volgens eigen verklaring – in België aan in 2019, dit om een beter leven te hebben en om samen te wonen met zijn vader. Hij diende drie dezelfde verblijfsaanvragen in, die telkens afgesloten werden met een negatieve beslissing. Pas op 02.02.2021 diende hij een eerste aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, in functie van zijn vader. Die werd op 15.07.2021 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), aan hem betekend op 19.07.2021. Op 16.11.2021 diende hij een tweede aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, opnieuw in functie van zijn vader. Die werd op 10.05.2022 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), aan hem betekend op 12.05.2022.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 12.02.2022 onder aanhoudingsbevel geplaatst werd wegens inbreuken op de drugwetgeving, waarna hij op 13.02.2022 opgesloten werd in de gevangenis van Antwerpen. Hij werd vrijgesteld op 15.03.2022.

Op 20.01.2023 diende hij een derde aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, in functie van zijn vader. Op 02.02.2023 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs (verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning) en op 05.05.2023 werd hij voor een tweede maal opgesloten in de gevangenis van Hasselt (vrijgesteld op 09.09.2023). Zijn verblijfsaanvraag werd op 14.07.2023 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), aan hem betekend op 26.07.2023.

In die beslissing wordt gesteld dat betrokkene reeds in het verleden allerhande stukken voorlegde waarmee hij het ten laste zijn van zijn vader van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenste aan te tonen. Echter voldeed hij niet aan de voorwaarden van het ‘ten laste’ zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit moest blijken telkens ontoereikend waren, zoals in eerdere weigeringsbeslissingen reeds werd aangehaald, bleek uit het dossier dat betrokkene in België en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging tewerkgesteld was geweest. Om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men echter ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er werd in de bijlage 20 dan ook gesteld dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat dat het geval was.

Betrokkene tekende beroep aan tegen de bijlage 20 dd. 14.07.2023, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verwierp dit beroep op 21.12.2023. Op 04.03.2024 diende hij voor de vierde maal een zelfde aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, in functie van zijn vader. Betrokkene blijft dus halsstarrig dezelfde verblijfsaanvraag indienen, hoewel zijn vorige drie dezelfde aanvragen werden geweigerd en het beroep dat tegen de laatste bijlage 20 dd. 14.07.2023 ingediend werd, definitief verworpen werd door de RVV op 21.12.2023. De aanvraag dd. 04.03.2024 wordt door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet inoverweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RVV n° 287556, dd. 13.04.2023 en arrest RVV n°290 431 dd. 16.06.2023).

Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de Wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van deze wet in. Een aanvraag conform artikel 40bis maakt immers dat hij – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.”

De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. dat luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen wanneer zij zich beroept op artikel 8 EVRM.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart geen partner of kinderen in België te hebben. De vader van betrokkene verblijft legaal in België alsook een oom en tante en neven en nichten, maar dit geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige familieleden. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn vader of de andere hierboven vermelde familieleden. Verder kan de bescherming niet worden behouden in het kader van artikel 8 EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden, zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. Uit artikel 8§2 EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven van een persoon mogelijk is, wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is dus niet absoluut. Gezien het strafrechtelijk verleden van betrokkene worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn vader. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij tot zijn 23 jaar heeft gewoond. Hij verklaart in zijn hoorrecht dat zijn moeder, twee broers en een zus in Suriname wonen. Zijn familie kan hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. In zijn hoorrecht verklaart hij dat hij hier naar school gegaan is en een diploma als koeltechniker behaald heeft bij Syntra. De kennis en ervaring die hij heeft opgedaan, kan hij ook benutten in zijn land van herkomst. Voor wat zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen betreft, toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn vader door middel van moderne communicatiemiddelen. Die laatste kan hem gaan bezoeken in Suriname of in elk ander land waartoe zij beiden toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat die motivering onjuist dan wel kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeker stelt dat hij een dochter zou hebben. Er moet vastgesteld worden dat hij nooit ter sprake heeft gebracht dat hij een dochter heeft, wel integendeel, verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor dat hij geen kind had. Ook op de vraag waarom verzoeker in België was, kwam het bestaan van een dochter niet ter sprake. Bovendien wordt in het verzoekschrift het bestaan van een dochter evenmin aangetoond door verzoeker.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen wetsbepalingen en rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. De twee middelen zijn niet ernstig.

2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vierentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MILOJKOWIC